

СПРАВЖНІЙ ГОСПОДАР

Я хочу розповісти про Гуменюка Василя Степановича — людину звичайну і незвичайну водночас.

Коли руйнівний реформаторський шквал, який призвів до розору села, зубожіння хліборобів дійшов до Річок Корецького району, люд загудів, як розтривожений вулик. Як далі хазяйнувати, що робити з надбаною технікою, тваринницькими приміщеннями, громадським стадом, землею, в яку стільки вкладено старань і поту? Розпайовувати, розшматовувати, розтягати, як дальні так і ближні сусіди чинять. Багато з них вже так дореформували свої колишні колгоспи, що тривога й сум огортає, страшить людей: на що надіятися?

Ніби якесь нашествя прийшло на землю, віщуючи погибель. Як від мору спорожніли корівники, свинарники і телятники. Люди почали розтягати свої майнові паї: цеглу з мурів, шифер з дахів. На машино-тракторних станах залишилися від техніки гори металобрухту. Земля, яку нічим обробити, вкрилася червоними займищами бур'янів.

Аж страшно було тутешнім хазяям навіть від думки, що такий розор може і їх спіткати. Про це довга і важка точилася розмова селян з сіл Річки, Копитів, Ганнівки та Річечино, що входили до одного колгоспу, яким більше десяти років керував їхній земляк В. С. Гуменюк.

І вирішили люди: якщо вже так конче треба в нашій державі розпайовувати землю, то й вони не можуть проявити непослух. Але своїх земельних, як і майнових дещиць, вони не будуть по-живому рвати з колективних масивів та ферм. А керівництво своїм приватним сільськогосподарським підприємством одноголосно довірили тому ж таки Василю Гуменюку.

Іншої думки селян і не могло бути, - говорив хліборобський ветеран Володимир Никодимовича Федорчук. - Знаємо Василя з дитячих років, як ще у школу тут бігав.

ГУМЕНЮК Василь Степанович народився 26 жовтня 1953 року в с. Копитів Корецького району Рівненської області. Батько — Гуменюк Степан Васильович. Дружина — Гуменюк Алевтина Гнатівна. Трійко дітей—сини: Василь та Максим і донька Оксана. Освіта вища, закінчив Український інститут інженерів водного господарства за спеціальністю «інженер-будівельник» (1979 р.), а також факультет підготовчих керівних кадрів Житомирського сільськогосподарського інституту за спеціальністю «інженер-механік» (1984 р.). Працював обліковцем колгоспу «Червоний Жовтень» (Корецький район Рівненської області, 1970-1971рр.), водієм Здолбунівського АТП-17062 (1971-1972 рр.), головним інженером (1979-1989рр.), головою колгоспу «Зоря комунізму» (с. Річки Корецького району, 1989-1999рр.). Із 1999р. - директор ПСП «Маяк» Корецького району Рівненської області. Голова ради новостворених сільськогосподарських підприємств. Член Соціалістичної партії України. Нагороджений медаллю до 2000-ліття Різдва Христового. Військове звання -старший лейтенант. Був депутатом Рівненської облради в в 1990-1995 рр. та 2006-2010 рр.. Захоплювався спортом, Історією. Девіз життя: «Сьогодні зроби більше, ніж учора». Ось як про нього відгукуються односельці:

- Хлібороб з діда-прадіда, він повернувся до нас після закінчення будівельного інституту, працював головним інженером колгоспу. Одночасно заочно вчився в Житомирському сільськогосподарському інституті. Ми його і головою колгоспу обрали. Чоловік серйозний, грамотний. Василь Степанович, як мудрий батько в сім'ї, в якій взаєморозуміння і злагода.
- Виправдав земляк довір'я людей першого разу, не підводить і нині, коли довірили йому господарство на крутих і небезпечних реформаторських забаганках. Як і колись, "Маяк" - таку назву дали селяни своєму господарству, далеко світить іншим, як треба господарювати в сьогоднішніх складних умовах. Його стараннями в селах Ганнівка, Копитів, Річки і Козак в хліборобських оселях найперше в районі з'явилося "голубе паливо". Як справжній господар

старався облаштувати села господарства, зокрема були заасфальтовані вулиці. Постійно надавав спонсорську допомогу Копитівській та Річецькій школам.

Вміло хазяйнував В. С. Гуменюк. В роботі, в громадських клопотах ніколи йому дбати про особистий облаштунок, не звів він хоромів, про які найперше дбають багато керівників. Зате він постійно будував містки до людських сердець, до розуміння з хліборобами, з синівською вірністю служив їм.

Через те у "Маяку" і ладилася робота, через те люди навіть з інших сіл, відчувши хазяйську жилку і господарський хист Василя Гуменюка, просилися, аби річинці прийняли і їхні земельні паї до вигідної і високооплатної гуртової господарки. Не відмовляв Гуменюк. Взяв сімдесят земельних паїв у селян виробничого кооперативу "Користівський". А це 200 гектарів повернутої до життя облогуєчої землі. Повернутої з користю для людей, яких обсідають злидні.

Слухали міркування Василя Степановича і вловлювали гіркі нотки керівника, якому дуже важко нести ношу в умовах, коли не ціниться державою селянська праця, коли її підтримують лише на словах обіцянками.

- Ніяк не збагну, - закипав обуренням Василь Степанович, -байдужості наших аграріїв-зверхників до долі села. Вони все потішають нас, мовляв, потерпіть, ось розробимо концепцію, здійснимо реформи і тоді буде легше. А найголовніші для села "концепція" і "реформа" - це паритет цін, виробництво достатньої кількості техніки, зняття енергетичної напруги й податкового зашморга. Ми без реформ непогано обсівались та будувались. Бачили перспективу. Безперечно, вдосконалюватись треба, бо доброму немає кінця-краю. Але трошити все наліво й направо... Таке враження, що нав'язали нам цей хаос люди, які не хочуть бачити здружену працю й достаток. Треба шанувати свого годувальника.

За чесну і самовіддану працю і шана від людей відповідна. В 2002-2006 рр. — помічник-консультант народного депутата України Валентини Семенюк.

З 21 березня 2007р. по січень 2009 р. — заступник міністра аграрної політики України.

З 14 квітня 2009 року обраний член-кореспондентом Української Академії Наук. А з 18 червня 2009 року — академіком Української Академії Наук.

Не стояв осторонь наукової роботи. Мав наукове звання в галузі екології.

Лауреат премії Української Академії Наук 2009 р.

З 7 лютого 2007 року рішенням Великої Козацької Ради присвоєно козацький чин полковника Війська Запорозького.

За активну громадську діяльність нагороджений багатьма грамотами, дипломами, медалями.

Скільки ще зміг би зробити. Але смерть безжально обірвала усі плани і задуми.

7 квітня 2010 року Василя Степановича не стало. Тільки особливі люди мають честь померти в світлий тиждень Христового Воскресіння. Не стало Господаря на землі, але живе його справа. Її продовжує дружина, діти, друзі, однодумці, односельці.

Людина живе до того часу, полки поки живе пам'ять про неї. Отож для нас він—легенда, приклад людини, яка зробила свою долю взірцем патріота і життєлюба.